

REPORTÁŽ

HELENA PAVLOVSKÁ

Vypracovaly: Vendula Jenčková, Pavla Průchová, Simona Divišová, Barbora Divišová, Kateřina Kotrašová

Pod vedením: Jitka Odstrčilová

Škola: ZŠ Ruda nad Moravou

„Ono trochu skromnosti nikomu neublíží. My jsme byli takoví skromní, ale byli jsme šťastní.“

Paní Helena Pavlovská se narodila v červenci 1933 na východním Slovensku v chudé vesničce Bardějov. Doma to neměli vůbec jednoduché, do domu nebyla přivedena elektřina a neměli ani vodovod. Když jí bylo 6 let, začala 2. světová válka. Její rodiny se však netýkala. S vojáky se setkávala jen, když procházeli vesnicí a spali v jejich škole, což se dětem líbilo, protože nemusely do školy. V Československu pak bezprostředně po válce došlo k odsunu Němců ze Sudet. Půda a prázdné domy po Němcích byly nabízeny k osídlení. Proto rodina využila této možnosti. Při stěhování ze Slovenska si vzali jen to nejnútnější.

„Každý vzal ranec a jen to, co měl na sobě nebo tak. To vůbec, to všechno zůstalo... A taky žádný přepych tam nebyl, kde bychom ho vzali?“

„To je taky kilometrů, když jsme z toho Slovenska jeli a to byly vlaky přeplněné. To byla katastrofa. To byl rychlík hlavní trasa na Prahu, z Prahy zase až na Cheb, no a pak jste musela přestupovat.“

Do Sudet se stěhovali nejvíce rumunští Slováci, Bulhaři a Řekové. Paní Pavlovská dodnes s humorem vzpomíná na situaci, jak si po přestěhování do Pustých Žibřidovic sháněli vybavení do domácnosti.

„Když jsme přišli sem, tak jsme chodili po barákách, kde jsme něco našli, co by se dalo použít. Hledali jsme po těch barákách, co by si člověk mohl... Tam byla postel, tam byl stůl, židle, každé od někud něco. Tak takhle jsme začali žít.“

Po nějaké době se rodina znovu stěhovala, tentokrát do Jindřichova. Nejprve do bytu, kde byl jen pokoj a kuchyň. Vodu přinášeli z venku a prádlo prali jen v potoce. Od roku 1980 již žila paní Helena v panelovém domě.

„Já, když jsem si poprvé napustila vanu, sedla. To byl zážitek. Protože my jsme měli doma takovou plechovou vanu, ale musela jste nanosít vodu, ohřát, vykoupat se, zase tu vodu vynést a to jste zase zpocená. Tak a takový byl život.“

V dospělosti navštívila Slovensko jen dvakrát na krátkou dobu. Nemá zde již žádnou rodinu a neshledala se ani s kamarády z dětství. I přes její nelehký osud je paní Pavlovská stále pozitivně naladěná a vitální.